MINUNEA LUMII

Minune a lumii eşti femeie, eşti amăgire şi blestem
Iar chipul tău duios şi dulce, din amintiri mereu îl chem.
Tu poţi să-l urci pe Om pe-nalte piscuri, sau să-l scufunzi în tainicul abis
Cu toate acestea află de la mine, tu eşti al lumii cel mai splendid vis.

Minune a lumii eşti femeie, tu eşti chemare, vis şi dor
Cu chipul tău pururi-n minte putea-voi fericit să mor.
Tu-l porţi în suflet şi pe daimon dar şi pe tainicul amor
Cu toate acestea află de la mine, tu eşti al lumii cel mai scump odor.

Minune a lumii eşti femeie, tu eşti iluzie şi mister
Icoana ta mi-e întipărită-n minte şi astfel nu mi-e dat să pier.
Căci fără tine nu-i speranţă în tot acest destin mizer
Şi cum putea-voi fără tine să urc victorios spre cer ?

Minune a lumii eşti femeie, tu eşti otravă şi nectar
Dar cel ce ştii-va a te cunoaşte, va îndrăgi preţiosul dar.
Tu eşti un înger de lumină în tot acest vacarm nebun
Eşti raza de speranţă plină, eşti tot ce poate fi mai bun.

Minune a lumii eşti femeie, eşti zâmbet de copil nevinovat
Deşi o lume-ntreagă ştie c-ai ispitit pe-ntâiul tău bărbat.
Dar poate tocmai de aceea, muşcând din fructul refuzat
Există azi în lume omul şi nu un biet nebun ratat.

Minune a lumii eşti femeie, eşti astrul suav din naltul cer
Luceafăr blând în miez de noapte şi-aducător de vechi mister.
Eşti roua dimineţii noastre şi lacrima ce-n veci suspină-n adânc sufletul meu
Eşti maica noastră cea de daruri plină şi sfânta ce-a născut pe Dumnezeu.